

Sygn. akt III CZ 8/07

POSTANOWIENIE

Dnia 22 lutego 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Henryk Pietrkowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Jan Górowski

SSN Maria Grzelka

w sprawie z powództwa Zakładu Opiekuńczo - Leczniczego w K.
przeciwko Narodowemu Funduszowi Zdrowia – M. Oddziałowi Wojewódzkiemu w
K.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 22 lutego 2007 r.,

zażalenia strony powodowej na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 23 listopada 2006 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Apelacyjny odrzucił skargę kasacyjną stwierdzając, że pełnomocnik strony powodowej nie uzupełnił w sposób prawidłowy w wyznaczonym terminie braku formalnego skargi kasacyjnej, nadesłany bowiem odpis z Krajowego Rejestru Sądowego, potwierdzony został za zgodność z oryginałem przez dyrektora strony powodowej, a więc osobę nieuprawnioną do uwierzytelniania dokumentów.

W zażaleniu strona powodowa, wnosząc o uchylenie zaskarżonego postanowienia, podniosła, że niezłożenie uwierzytelnionego odpisu z KRS nie stanowi – w świetle art. 398⁴ k.p.c. - braku formalnego skargi kasacyjnej, a ponadto, gdyby nawet podzielić stanowisko Sądu Apelacyjnego, to termin do usunięcia braku nie rozpoczął biegu, bowiem wezwanie do uzupełnienia braku formalnego skargi kasacyjnej doręczone zostało na adres: „radca prawny G. D.-Z., Zakład Opiekuńczo-Lecznicy w K”. Wezwanie to odebrała osoba w sekretariacie strony powodowej, nie zaś jej pełnomocnik. W uzasadnieniu zażalenia jej autorka formułując ten zarzut powołała się na orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 16 listopada 2004 r. (I PK 36/04, OSNAPUS 2005, nr 12, poz. 176), stwierdzające, że doręczenie pisma procesowego samej stronie, a nie ustanowionemu przez nią pełnomocnikowi, jest naruszeniem przepisów postępowania (art. 133 § 3 k.p.c.), a także na uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 1981 r. (IV PZP 3/81. OSNCP 1982, nr 2-3, poz. 24), zgodnie z którym doręczenia dokonane do rąk pełnomocnika procesowego są skuteczne także wówczas, gdy pełnomocnik wskazał, aby wezwanie do uiszczania opłat skierować wprost do samej strony. Za „oczywistością zażalenia” przemawia zdaniem autorki zażalenia także okoliczność, że „o wadliwości doręczenia świadczy fakt, że osoby nieuprawnione do występowania przed Sądem Najwyższym, tzw. przymus adwokacko-radcowski (art. 87¹ k.p.c.) nieuzupełniły braku formalnego skargi kasacyjnej w sposób prawidłowy”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Powołane w zażaleniu okoliczności nie mogły stanowić podstawy do jego uwzględnienia. Z przepisów art. 133 k.p.c. - wbrew zarzutom podniesionym w zażaleniu - nie wynika, że doręczenie pisma sądowego przeznaczonego dla osoby prawnej, nie będącej Skarbem Państwa i skierowanego do ustanowionego przez nią pełnomocnika procesowego jest skuteczne tylko wówczas, gdy zostało dokonane wyłącznie do rąk tego pełnomocnika (por. niepublikowane postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11.08.1997 r., I PZ 29/77). Zgodnie z art.133 § 2 i 3 k.p.c. w razie niemożności doręczenia pisma sądowego pełnomocnikowi osoby prawnej pod wskazanym adresem siedziby tej osoby, skuteczne jest doręczenie tego pisma do rąk osoby wchodzącej w skład organu uprawnionego do reprezentowania przedsiębiorcy lub pracownika przedsiębiorcy upoważnionego do odbioru pism sądowych (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 lutego 1999 r., I CKN 414/98, OSNC 1999, nr 7-8, poz. 140). Jeśli więc pracownica sekretariatu strony pozwanej potwierdziła odbiór przesyłki sądowej adresowanej do radcy prawnego, a nie zostało wykazane, że nie była do tego upoważniona, to należało przyjąć, że nastąpiło skuteczne doręczenie.

Powołane w zażaleniu orzeczenia nie pozostają w żadnym związku z doręczeniem stronie skarżącej wezwania do uzupełnienia braku formalnego skargi kasacyjnej, natomiast argument jakoby „o wadliwości doręczenia świadczył fakt, że osoby nieuprawnione do występowania przed Sądem Najwyższym, tzw. przymus adwokacko-radcowski (art. 87¹ k.p.c.) nieuzupełniły braku formalnego skargi kasacyjnej w sposób prawidłowy” ocenić należy w kategoriach nieporozumienia. Sposób wykonania przez stronę zarządzenia sądowego nie może bowiem decydować o wadliwości doręczenia.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398¹⁴ § 1 w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c.).